

อรณรุทแห่ง อโยธยา ๑

ภาคสามบทพระศรียุทธ

เขียน : สิริบุญนทร์

ปก : พชรชีวันนทร์ มลิพันธุ์

ศิริบุญนทร์
1980/10

నవమసంవత్సరం

อรุณรุ่งแห่ง อโยธยา ๑

ภาคสถาปนากรุงศรีอยุธยา

เรื่อง	อรุณรุ่งแห่งอโยธยา ภาคสถาปนากรุงศรีอยุธยา
ผู้เขียน	สรมนินทร์
พิสูจน์อักษร/เรียบเรียง	สรมนินทร์
บรรณาธิการ:	องค์ สุริยเมษะ
ปก	พรชิวินทร์ มลิพันธุ์
กราฟฟิกจัดหน้า	ปกสำเร็จ จัดอาร์ต By ปั่นแป้ง

นินายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข หรือสแกนเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนินายเรื่องนี้ไปเผยแพร่หรือกระทำการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดให้ถึงที่สุด

แนะนำเรื่อง

‘อรุณรุ่งแห่งอโยธยา’ เป็นนิยายอิงประวัติศาสตร์ไทยเรื่องแรกของ ผู้เขียน แรงบันดาลใจเรื่องนี้มีเพียงรู้สึกอยากเขียนนิยายอิงประวัติศาสตร์ ไทยสักเรื่อง เพราะไม่เคยเขียนเลย เคยเขียนแต่นิยายอิงประวัติศาสตร์อียิปต์ และช่วงที่เลือกเขียนก็เป็นช่วงที่ไม่มีใครเขียนกัน (ก็ตามสไตล์ผู้เขียนที่ไม่ชอบ เขียนตามกระแส)

พอไปค้นข้อมูล ก็บอกตามตรงว่าตอนแรกถึงขั้นกุมขมับ เพราะ ประวัติศาสตร์ช่วงที่เลือกเขียน เรียกได้ว่าต้องค้นข้อมูลหนักมาก ที่นี่ก็ เดือดร้อนสิ จะเขียนยังไงดีละ ก็เผอิญโชคดีที่ก่อนหน้านั้น ได้รู้จักน้องคน หนึ่งที่ศึกษาภาษาไทยและประวัติศาสตร์ไทย เลยไปคุยกับน้อง น้องเลยบอก จ้างผมรวบรวมข้อมูลให้สิ พร้อมกับรับหน้าที่ที่ปรึกษาและบรรณาธิการด้วย ‘อรุณรุ่งแห่งอโยธยา’ จึงเป็นรูปเป็นร่างออกมาได้

บอกเลยว่าไม่มีน้องคนนี้ ‘อรุณรุ่งแห่งอโยธยา’ ไม่ได้เกิดอย่าง สมบูรณ์แบบ ความหมายคือ นิยายเรื่องนี้เกิดได้แต่จะไม่สมบูรณ์ในแง่ของ ลำนวนภาษาที่ใช้ และข้อมูลที่ใช้ในการเขียน ซึ่งจะเสียอรรถรสในการอ่านไป มาก และถ้าเป็นแบบนี้ แน่นนอนว่าผู้เขียนจะไม่เผยแพร่เรื่องนี้

แม้ว่าจะช่วยรวบรวมข้อมูลให้ แต่พอลงมือเขียนจริงๆ ก็มี รายละเอียดดปลีกย่อยมากมายที่ต้องใช้ในระหว่างทาง เพราะเป็นการเขียนพี เรียดไทยและยังอิงประวัติศาสตร์ เลยต้องหาข้อมูลเยอะมากกว่า

สภาพแวดล้อมในสมัยนั้น ชื่อเมือง ผู้คน ยศถาบรรดาศักดิ์ การแต่งกาย อาหารการกิน คำพูดคำจา เรียกว่าสารพัดสิ่งที่จะต้องหา เพื่อให้ถูกต้องตาม สิ่งที่ควรจะเป็นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

‘อรุณรุ่งแห่งอโยธยา’ ไม่ใช่นิยายรักหวานแหววแบบนิยายพีเรียดไทยอย่างที่หลายท่านคุ้นเคยจากการอ่านแนวๆ นี้ที่นักเขียนท่านอื่นเขียนกันมา แต่จะเป็นนิยายที่มีฉากหวานหรือฉากกุกกักก็อยู่ประปรายตามบริบทในเรื่อง หลักๆ แล้วจะดำเนินเรื่องไปตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์เท่าที่มี ส่วนไหนที่ไม่มีก็จะเสริมเพิ่มเข้าไปให้เหมาะสม เพื่อให้ดำเนินเรื่องต่อไปได้ และเป็นไปตามประวัติศาสตร์ ดังนั้น เรื่องนี้จะจบตามประวัติศาสตร์

ถ้าถามว่าจะจบ Happy Ending มั้ย ก็บอกได้ว่า ‘ไม่’ และ ‘ไม่’ เรื่องนี้จึงอาจไม่ถูกจริตนักอ่านสายพีเรียดไทย แต่ถ้าใครศึกษาประวัติศาสตร์ ไม่ว่าจะของชาติไหน ก็คงรู้ว่าประวัติศาสตร์มักไม่ได้จบแบบสวยงาม แต่ผู้เขียนก็สอดแทรกมุขขำขันเล็กๆ น้อยๆ และฉากหวาน พอแก้ความโหยหาของนักอ่าน ผ่านตัวนางเอกของเรื่องซึ่งเป็นคนปัจจุบันที่ย้อนเวลาไป

ผู้เขียนหวังว่านักอ่านจะเพลิดเพลินไปกับนิยายเรื่องนี้ และถ้าถามว่าจะจบในประวัติศาสตร์ช่วงไหน ไม่บอกคะ ไปอ่านและเดาดูว่าจะจบช่วงไหน และจบอย่างไร และอยากให้นักอ่านระลึกไว้ว่า ‘อรุณรุ่งแห่งอโยธยา’ เพียงพยายามบอกเล่าการถือกำเนิดของ ‘อโยธยาศรียมเทพนคร’ เท่านั้น

สรุมนิรัน

เรื่องย่อและคำโปรย

'ไอยดารา' หมอสาวผู้เชี่ยวชาญศาสตร์การรักษาทังแพทย์แผนไทย และแผนจีน ต้องเผชิญหน้ากับกงล้อแห่งโชคชะตาที่พาเธอข้ามผ่านกาลเวลาหลายร้อยปี จากหมอมหาหญิงวัยยี่สิบปลาย สู่ร่างของ 'เจ้าไอดารา' พระธิดาน้อยวัยเพียงสิบชันษาแห่งสุวรรณปุระ

แต่การย้อนเวลาครั้งนี้ไม่ใช่ความบังเอิญ โชคชะตาได้พัดพาให้เธอ 'เจ้าไอดารา' เดินทางสู่ลโวทัยปุระเพื่อเข้าร่วมพระราชพิธีโสกันต์ ที่นั่น... เธอได้พบ 'จ้าวอินทร์' พี่ชายต่างมารดา และ 'เจ้าอุ๋ทองราชบุตร' ผู้ส่งางามแห่งลโวทัยปุระ

การพบกันครั้งนั้นไม่เพียงเปลี่ยนหัวใจของไอยดารา แต่ยังเป็นจุดเริ่มต้นที่เธอก้าวเข้าสู่วังวนแห่งอำนาจโดยไม่ตั้งใจ เธอไม่ได้มาเพื่อเป็นพยานความรุ่งโรจน์ แต่เธอมาเพื่อร่วมหยัดยีนเคียงข้างผู้นำทั้งสอง เพื่อร่วมสถาปนา 'อโยธยาศรีรามเทพนคร' ที่จะรุ่งเรืองสืบต่อไปถึง 417 ปี!

เธอได้ย้อนกลับไปในวันที่ 'อโยธยา' เป็นเพียงเมืองเล็กที่ไร้อำนาจ ยังไม่ใช่ราชธานีอันรุ่งโรจน์ เธอต้องเผชิญหน้ากับโชคชะตาที่ไม่ได้บันทึกไว้ในพงศาวดาร และชายหนุ่มสองคนที่จะเปลี่ยนชีวิตเธอไปตลอดกาล

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 คำทำนายแห่งปัญญาจารย์	1
บทที่ 2 เจามืดที่ถูกขุดคุ้ย.....	15
บทที่ 3 วาหะเด็กยังไม่โกนจุกและคำทำนายลับ	29
บทที่ 4 อวสานยโคธรปุระ	43
บทที่ 5 เมฆหมอกสีดำเหนือเมืองราม	59
บทที่ 6 ไข่มุกหนู.....	81
บทที่ 7 ลิขิตที่ต๋องเผชิญ.....	95
บทที่ 8 แผนอำพราง.....	108
บทที่ 9 ทางรอดของแผ่นดิน.....	126
บทที่ 10 ส่งหัวใจไปพริบพรี.....	141
บทที่ 11 ปราการสุดท้ายที่ลโวทัยปุระ	159
บทที่ 12 อวสานเมืองราม	178
บทที่ 13 ฟ้าหลังฝนที่ลโวทัยปุระ	193
บทที่ 14 กำเนิดใหม่เมืองราม	207
บทที่ 15 หมากกินเมืองแพรก.....	226
บทที่ 16 ชัยชนะบนกองข้าว	242
บทที่ 17 สังข์ทักษิณาวัตรที่หนองโสน	257

บทที่ 18 พันธสัญญาอู่ทอง-สุพรรณภูมิ.....	271
บทที่ 19 กรุงศรีอยุธยา.....	285
บทที่ 20 ทริกษัตราหนึ่งเทวี.....	311
บทที่ 21 ศรีสัจจปานกาลและกรรมสนอง.....	333
บทที่ 22 ปฐมบทเขมรแปรพักตร์.....	351
บทที่ 23 วิปโยคทุ่งศรีโสภณ.....	376
บทที่ 24 ใบบอกเลือด.....	395
บทที่ 25 พยัคฆ์ใหญ่ทางกรงเล็บ.....	411
บทที่ 26 ประวัติศาสตร์ซ้ารอย.....	428
บทที่ 27 กษัตริย์ที่อยู่ไกล พ่อที่อยู่ใกล้.....	444
บทที่ 28 สุขุทัยได้นาม อโยธยาได้พล.....	458
บทที่ 29 ผู้ชนะที่พ่ายแพ้.....	472
บทที่ 30 อวสานยโสธรปุระ.....	486

ศิลปิน

บทที่ 1 คำทำนายแห่งปัญญาฤๅษี

“อีกสิบห้าวันข้างหน้า จักเป็นราชาฤๅษีอันเหมาะสมในการทำพระราชพิธีบรมราชาภิเษก เจ้ามณีแลเจ้าศรีจึงตระเตรียมข้าวของ สถานที่ แลผู้คนให้พร้อม เจ้าสามภพจักได้ขึ้นครองสุวรรณปุระ” อนุชิตฤๅษีเอ่ยขึ้นหลังเสร็จสิ้นการถวายพระเพลิงพระบรมศพขุนหลวงแสนเมือง

“สิบห้าวันเองฤๅเจ้าข้า” เจ้ามณีมาลาถามอย่างหนักใจเพราะเป็นพิธีใหญ่แต่มีเวลาเตรียมการน้อยนัก

“ใช่ พิธีการใดที่มีจำเป็นก็ตัดออกเสีย จักได้เตรียมการได้ทัน...” อนุชิตฤๅษีบอก

“...ฤๅษีนี้ นอกจากเป็นคุณแก่เจ้าสามภพแลสุวรรณปุระแล้ว ยังเป็นคุณแก่ผู้ที่รับสืบทอดต่อจากเจ้าสามภพด้วย จึงสมควรพลาตฤๅษีอันดีนี้ไป” อนุชิต

ฤๅษีพูดแล้วก็เหลือบตามองขุนหลวงพะงั่วหรืองั่วอินทร์แวนหนึ่ง งั่วอินทร์ที่
เผชิญสบตากับท่านก็ให้แปลกใจแต่ก็ไม่ได้คิดอะไร

“เออ...แต่สามภพยังมีเมียเลยหนาเจ้าข้า เพราะใครเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์
ยิ่งนัก เยี่ยงนี้เจ้าครูคงหมายถึงพ่อไสจักรคำกระมัง” เจ้ามณีมาลาถาม หาก
อนุชิตฤๅษีไม่ตอบคำ เพียงยิ้มบางคราหนึ่งแล้วก็นิ่งไป

ทุกคนจึงเข้าใจว่าอนุชิตฤๅษีหมายถึงเจ้าไสจักรคำผู้เป็นน้องชายของเจ้าสาม
ภพ

“เยี่ยงนี้ พวกเราทั้งหมดก็พักที่สุวรรณปุระต่อเพื่อร่วมพิธีของพี่สาม แล้วจึง
ค่อยแยกย้ายกันกลับ” ไอดาราบอก ทุกคนพยักหน้าเห็นด้วย

“พระนางดาราสิริวัชรราชเทวี” คุรุภาสุทวะฤๅษีเอ่ยเรียก

“เจ้าครูเจ้าข้า เรียกข้า ‘ไอดารา’ เช่นเดิมเถิด อย่าได้เรียกเช่นนั้น ข้ายังคง
เป็นไอดาราแห่งอาศรมมหาวิทยา เป็นลูกศิษย์ของเจ้าครูเหมือนเดิม” ไอ
ดาราบอก เรียกรอยยิ้มเอ็นดูจากฤๅษีทั้งหลายได้ทันที

“พรุ่งนี้สายๆ ไปพบครูที่อาศรมสักหน่อย ครูใคร่พูดคุยกับเจ้าว่าเป็นอย่างไร
บ้าง มิได้พบกันนานแล้ว” คุรุภาสุทวะฤๅษีเอ่ยเป็นทำนองว่าอยากซักถาม
สารทุกข์สุกดิบ

“เจ้าข้า”

สายวันรุ่งขึ้น พระนางดาราสิริวัชรราชเทวีจึงนั่งเสด็จมาที่อาศรมมหาวิทยาลัย เสียงฝีเท้าจากบ่าวชายแปดคนแบกเสลี่ยงคานหามพร้อมข้าบริวารชายหญิง อีกนับสิบคน โดยเสด็จพระนางดาราสิริวัชรราชเทวีมายังอาศรมแห่งนี้

เมื่อเข้าเขตอาศรม โอดาราจึงพบว่าสถานศึกษาแห่งนี้ในวันนี้เงียบเชียบนัก ไม่มีเสียงพูดคุยหรือเสียงสั่งสอนวิชาจากฤๅษีตนใดเลยจนทำให้นางแปลกใจ นางจำได้ว่าอาศรมมหาวิทยาลัยมีการเรียนการสอนทุกวัน เพียงสลับวันหยุดของแต่ละอาศรมกันเท่านั้น

ครั้นถึงหน้าอาศรมของครุภาสุทวะฤๅษี วอสวีภิกษุยกลงเปรียบกับบันไดที่ บ่าวชายคนหนึ่งรีบยกมาประชิด นางซึ่งรีบเดินไปประชิดคอยช่วยพยุงโอดาราลงจากเสลี่ยง เท้าเรียวเดินเข้ามาในเขตอาศรมของครุภาสุทวะฤๅษี แล้วยิ่งแปลกใจว่าวันนี้ช่างเงียบนัก

เมื่อเดินเข้าไปในอาศรมจึงพบว่าปัญญาฤๅษีนั่งคอยนางอยู่ก่อนแล้วทำให้นาง ยิ่งแปลกใจ เพราะคิดว่าคงได้พบเพียงครุภาสุทวะฤๅษี ไม่คิดว่าจะได้พบ ฤๅษีทั้งห้าตนอย่างพร้อมหน้า เรียกว่าเป็นครั้งแรกที่นางได้พบเช่นนี้

โอดาราก้มลงกราบฤๅษีทั้งห้าก่อนจะนั่งตัวตรงและยิ้มประจบเสมือนลูกศิษย์ ประจบอาจารย์ เรียกรอยยิ้มเอื้อเอ็นดูจากใบหน้าของพวกท่านได้ทันที

“อ้อขึ้น มิ่งออกไปนั่งคอยที่ศาลารายโน้น ภูมิเรื่องจักพูดคุยกับพระนางดาราสิริวัชรราชเทวี” ครุภาสุทวะฤๅษีผู้เป็นหัวหน้าของเหล่าฤๅษีและเป็นอาจารย์ของโอดาราเอ่ยขึ้น

“เจ้าข้า” นางชื่นรับคำก่อนจะรีบออกไป

“เจ้าครุมีเรื่องสำคัญกระมังเจ้าข้า” ไอดาราทักถามเมื่อคล้อยหลังนางชื่น

“ใช่ เรื่องสำคัญ แลยังสำคัญมาก จึงต้องพุดคุยเสียให้กระจ่างแต่เพลานี้ แลเรื่องนี้ก็มีอาจบอกกล่าวผู้ใดได้กระทั่งตัวของเจ้าเอง”

ไอดาราฟังอย่างแปลกใจแต่นึกไม่ออกว่าจะเป็นเรื่องใด

“อนุชิต มึงบอกนางเถิด นางรับฟังได้ทุกเรื่องทั้งดีแลร้าย” ครูภาสุเทวะฤาษีหันไปบอกอนุชิตฤาษี

คำพูดนี้ยิ่งทำให้ไอดาราแปลกใจกว่าเดิม

“เรื่องที่ครูจักพุดคุยกับเจ้าเพลานี้มีหลายเรื่อง ครูจักบอกทีละเรื่อง...”
อนุชิตฤาษีเกริ่นนำ

“...เรื่องแรกคือ ชะตาของเจ้า เมื่อขุนหลวงแสนเมืองสวรรคต ครูจึงดูดวงเมืองแล้วก็เสียดูไปถึงดวงของโอรสธิดาของขุนหลวง ดวงของผู้อื่นก็เป็นไปตามปกติ มิมีสิ่งใดให้กังวล”

ไอดาราฟังแล้วก็โล่งใจ

“มีเพียงดวงของเจ้าแลง้วนินทร์เท่านั้น ครูมิได้เรียกง้วนินทร์มารวมฟังด้วย เพราะเรื่องทั้งหมดนี้เหมาะแก่เจ้าที่จักรับรู้รับฟังเพียงผู้เดียว”

ไอดารายิ่งประหลาดใจ

“สิ่งที่ครูเห็นในชะตาของเจ้าคือ...”

นับจากนี้อีกสี่ขวบปี เมื่อดาวมฤตยูย้ายราศี ดวงชะตาเจ้าจักพุ่งสูงสุดเสียดยอดปราสาท บุญญาธิการส่องสว่าง เพรศพรายแพรวตั้งดวงแก้วคู่บัลลังก์ เจ้าจักได้เป็น ‘แม่เมือง’ หนึ่งเดียว เหนืออิสตรีทั้งปวง ไร้คู่แข่งเทียบเทียมบารมี แม้นใครคิดแข่งบุญหนุนราศี ก็มีอาจทาบรัศมีนางพญา

ข้างกายเจ้าจักมีขุนหลวงผู้ยิ่งใหญ่ แต่บนบัลลังก์ฝ่ายในจักมีเพียงเจ้า มีว่า ลูกเจ้าเชื้อพญาฤๅเชื้อพระวงศ์เมืองไหน ก็มีอาจะมีบุญบารมีเสมอเหมือนเจ้าได้ เจ้าจักเป็น ‘แม่อยู่หัว’ เพียงหนึ่งเดียว

ไอดารารังแล้วก็นึกดีใจ เพราะชัดเจนว่าอุ้งทองจะไม่มีเมียเพิ่มนอกจากพระราชชายาอัมพาและพระอัครชายาคิธร เขาจะไม่มีสนมนางในอื่นใดให้นางเดือดร้อนรำคาญใจ แต่เมื่อขบคิดต่อไปอีกชั่วครู่ นางก็สะดุ้ง เหลือบตามองอนุชิตฤๅษีที่จ้องหน้านางอยู่ก่อนแล้วจึงหลุดปากถามไปทันที

“อีกสี่ปีฤๅเจ้าข้า”

“ใช่ อีกสี่ปี เจ้าเองก็รู้ดีอยู่แถมใจมิใช่ฤๅ ไอดาราร”

คราวนี้ไอดาราสะดุ้งจริงๆ จนดวงตาเบิกโตเป็นประกาย

“ครุภาสuleาให้ครุพังถึงเรื่องอาณาจักรอโยธยาแล้ว อาณาจักรนี้ก่อตั้งในปี พุทธศักราชหนึ่งพันแปดร้อยเก้าสิบสาม ก็ตรงกันกับชะตาของเจ้าพอดี แลครุก็บอกได้ว่าผู้ก่อตั้งอาณาจักรนี้ก็คือพ่อของเจ้า”

ไอดาราสูดลมหายใจลึก อนุชิตฤๅษีบอกเล่าได้ตรงเฟงตามประวัติศาสตร์ และเข้าใจถ่องแท้แล้วว่าเหตุใดครุภาสูเทวะฤๅษีจึงเรียกนางมาแต่ผู้เดียว

“ส่วนเรื่องที่เจ้ากังวลใจนั้น ครุทำนายได้ว่า...”

ชะตาเมืองรามนั้นถูกกำหนดไว้แล้วว่าจักต้องเป็นราชธานีแห่งใหม่ที่ยิ่งใหญ่ ไกรเกรียง แม่นพพานี้สิทธิ์ขาดเหนือเมืองจักเป็นของญาตีไกลซ์ชิด แต่เมื่อถึงกาลอันควร ทางออกที่มีอาจคาดได้ จักปรากฏขึ้นเอง มั่นจักมิใช่การแย่งชิง มิใช่การยกให้โดยจำยอม แลมิใช่การซื้อขาย หากแต่เป็น ‘การเปลี่ยนผ่าน’ ด้วยเหตุผลที่ฟ้าดินเท่านั้นที่รู้ เมื่อวันนั้นมาถึง เจ้าของเดิมจักยินดี แลเจ้าของใหม่จักชอบธรรม ทุกอย่างจักลงตัวดูจสายน้ำสองสายไหลมารวมกัน เป็นแม่น้ำใหญ่โดยมิขัดเขิน

อนุชิตฤๅษีช่างทำนายได้แม่นยำ ถึงกับล่วงรู้ความกังวลใจของนาง แต่ไอดาราฟังแล้วก็คิดไม่ออกว่าเมืองรามจะมาอยู่ในมือของอู่ทองได้อย่างไร แต่อย่างน้อยเวลานี้นางก็สบายใจได้ว่าทุกอย่างจะลงตัวด้วยดี นางไม่ต้องกังวลในเรื่องนี้อีกต่อไป

“เอียงนี้ เจ้าคงสบายใจแล้วกรรมัง” อนุชิตฤๅษีถามราวกับรู้ใจ

“เจ้าข้า นี่เป็นเรื่องที่ข้ากังวลมาตลอดหลายปีที่ผ่านมานับแต่อภิเษกกับพี่อู่ทองจริงๆ เป็นความกังวลที่สุขในอกข้ามาตลอด มีอางหาทางแก้ไขได้เลย แต่เมื่อได้ฟังคำเจ้าครูแล้ว ดั่งข้าได้ยกภูเขาออกจากอก” ไอดาราบอก

“เพลานี้เหนือหัวอู่ทองไปทำศึกที่ยโคตรปุระ ยังมีกัลป์มากรรมัง พระองค์จึงมิเสด็จมาพร้อมเจ้า”

“เจ้าข้า พี่อู่ทองยกทัพไปตียโคตรปุระได้เกือบปีแล้วเจ้าข้า ข้าเองก็เป็นห่วงนัก มิรู้ว่าพี่อู่ทองจักกลับเมื่อใด แลการศึกษาเป็นฉันใดในเพลานี้”

“เอียงนั้น ก็บอกวันเดือนปีเกิดแลเพลากเกิดของเหนือหัวอู่ทองให้ครุรู้สักหน่อย ครูจักได้ทำนายได้ถูกต้อง”

ไอดาราจึงบอกวันเดือนปีเกิดและเวลาเกิดของอู่ทองไป อนุชิตฤๅษีนั่งขีดเขียนกระดาษขนวนเพื่อทำนายทายทัก ครูหนึ่งก็เอ่ยออกมา

ศึกทางบูรพาทิศนั้น พญาครุฑจักมีพ่าย แต่ก็มีอาจขย้านาคราชให้ย่อยยับคาอู่ลับ ชัยชนะครานี้ จักมีได้มาด้วยการ ‘หักเมือง’ หากได้มาด้วยการ ‘หักใจ’ ศัตรูของพัวเจ้ามีกรรมหนักที่ก่อไว้กับสายเลือดตนเอง ไฟในอกที่เกิดจากความผิดบาปแลความพ่ายแพ้ จักแผดเผาหัวใจของมันจนมอดไหม้ มันจัก

มิได้ตายด้วยคมศาสตราของฝ่าเจ้า แต่จักตายด้วยพิษร้ายแห่งความ
ตรอมตรมของมันเอง

เมื่อเริ่มเสด็จจรคั่นเก่าหักโค่นลงคาบปลั้งก์ ผู้สืบทอดใหม่จักมีคิดต่อกร
ความแค้นเคืองจักจบสิ้นลงเพียงแค่นั้น อีกมินานเกินรอ ฝ่าเจ้าจักยกทัพ
กลับมาอย่างผู้มีชัยที่เหนือกว่า คือชนะโดยมิต้องทำลายบ้านเมืองแลเช่นฆ่า
ราษฎรให้เป็นบาปติดตัว เป็นการจบศึกที่งดงามแลสมควรแก่เหตุผล

โอดาราฟังแล้วก็โล่งใจ อุ้ทองชนะศึกครั้งนี้ อีกไม่นาน เขาจะกลับมา

“ต่อไปจักเป็นคำทำนายสำหรับงั่วอินทร์ เจ้าเพียงรับรู้ไว้ แต่จักบอกเขาฤาไม
ก็แล้วแต่เจ้า”

“เจ้าข้า”

“คำทำนายนั้นมีว่า...”

ในกาลข้างหน้าหลังสถาปนาเมืองรามเป็นราชธานีแล้ว บารมีของงั่วอินทร์
จักเจิดจรัสทัดเทียมผู้ก่อตั้ง เขาจักมิได้เป็นเพียงแม่ทัพคู่ใจ หากจักได้เป็น
‘ขุนหลวง’ ผู้ยิ่งใหญ่ เป็นกษัตริย์นักรบผู้เกรียงไกร ขยายอาณาเขตไป
กว้างไกลสุดหล้า ตำนานจักจารึกชื่อของทั้งสองไว้ ‘หนึ่งผู้สถาปนา หนึ่งผู้
ขยายอำนาจ’ ชาดคนใดคนหนึ่งไป แผ่นดินนี้ยอมมิอาจตั้งมั่นอยู่ได้

ไอดาร่าฟังแล้วก็ยิ้มดีใจ พี่ชายนางจะได้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ไม่แพ้กัน หากนางไม่ทันสังเกตเห็นเลยว่าสีหน้าของฤๅษีทั้งห้าเรียบนิ่งแทนที่จะดีใจ พวกเขาทั้งห้าถึงกับแอบลอบถอนหายใจอย่างแผ่วเบา ไม่ให้ไอดาร่าผิดสังเกต

“เจ้าบอกวันเดือนปีเกิดแลเวลาเกิดของบุตรชายเจ้าให้ครูรู้สึกหน่อย ครูจักได้ทำนายชะตาได้ถูกต้อง”

ไอดาร่าจึงบอกวันเดือนปีเกิดและเวลาเกิดของเจ้ารามศรไป อนุชิตฤๅษีนั่งขีดเขียนกระดานชนวนเพื่อทำนายทายทัก ครูใหญ่คิ้วขาวโพลนก็ขมวดเล็กน้อยด้วยหนักใจและก็แอบถอนหายใจเบาๆ โดยที่ไอดาร่าไม่ทันสังเกตเห็น อีกครู่ท่านก็เงยหน้ามองนางแล้วจึงเอ่ย “คำทำนายสำหรับรามศรบุตรชายเจ้ามีว่า...”

กุมารน้อยนี้มีบุญญาธิการนัก จักได้สืบราชสมบัติต่อจากบิดา ทว่าวิถีทางของเขานั้นแปลกประหลาด ด้วยชะตาต้องธรณีสาร เขาจักต้องขึ้นครองบัลลังก์ถึงสองครา

คราแรก เมื่อยังหนุ่มแน่น บารมียังมิกล้าแข่งพอ แม้สืบบัลลังก์แล้วก็จำต้องหลีกทางแก่ ‘พญาไกรสรผู้ยิ่งใหญ่’ ให้ขึ้นครองเมืองก่อนเพื่อระงับเหตุเภทภัย แต่เมื่อพ้นผ่านสมัยแห่งพญาไกรสร บุตรชายของเจ้าจักหวนคืนสู่บัลลังก์อีกครั้ง แลในครานี้ เขาจักครองแผ่นดินอย่างมั่นคง เปรียบตั้งแต่วันที่ลับขอบฟ้าไปชั่วครู่ เพื่อกลับมาส่องแสงแรงกล้ากว่าเดิมในยามรุ่งสว่าง

ไอดารามวดคิ้ว รู้สึกได้ว่าไม่วู้ตึ๊ง บุตราชายนางต้องขึ้นครองบัลลังก์ถึงสองครั้ง แต่ที่แท้เกิดอะไรขึ้น นางไม่แน่ใจ เพราะจดจำประวัติศาสตร์ไทยไม่ได้ แม้ในที่สุดแล้ว ลูกชายของนางจะได้ครองแผ่นดินต่อไปก็ตาม และเพราะนางยังคงคลั่งใจจึงหลุดปากถามออกไปทันทีว่า “ต้องครองบัลลังก์สองครั้ง ที่แท้มีเรื่องใดเกิดขึ้นแลมีทางแก้ไขได้ฤาไม่เจ้าข้า”

“เรื่องนี้ครุมีอาจบอกเจ้าได้ ลิขิตฟ้าชะตาสวรรค์กำหนดไว้เยี่ยงนี้ เจ้าต้องพิจารณาหาเหตุผลเอาเองว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น” อนุชิตฤาษีบอกเรียบๆ แม้จะรู้อยู่เต็มอก

“เจ้าข้า” ไอดารารับคำอย่างกังวลใจ

“ต่อไปจักเป็นเรื่องที่เจ้าต้องระวังให้ดี คำทำนายนี้มีว่า...”

เมฆหมอกสีดำทะมึนกำลังเคลื่อนเข้าปกคลุมหน้าฟ้าเมืองราม มิใช่ข้าศึกศัตรูที่ถือดาบ หากเป็น ‘พหุฆาตที่มองมิเห็น’ มันจักมากับสมุทราและศิรัจฉาน พรากชีวิตผู้คนให้ร่วงหล่นดูจิบไม่แห่งยามต้องพายุ นี่คือ ‘คราเคราะห์ใหญ่’ ที่กำแพงสูงท่วมหัวฤาษีหารกล้านับหมื่นก็มิอาจยับยั้งได้ เสียขจร้าให้จักรงมทั่วเมืองแลคั่งน้ำ

มฤตยูนี้จักมิหยุดเพียงเมืองราม มันจักลามเสียไปถึงลโวทัยปุระ ผู้คนจักล้มตายมิถอย แต่ด้วยบุญญาธิการแห่งแผ่นดินเก่า ลโวทัยปุระจักบอบซ้ำแต่มีถึงกาลล่มสลาย จักยังคงหยัดยืนอยู่ได้ ท่ามกลางกองฟอนแห่งความสูญเสียน

ไอดารานิ่งงัน คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันอย่างครุ่นคิดก่อนจะเอ่ยปากถามออกไป “มันเป็นเกศภัยใดเจ้าข้า กระทั่งกำแพงเมืองแลทหารยังมีอาจป้องกันรักษาไว้ได้”

“คำตอบอยู่ในคำทำนายนี้แล้ว เจ้าไปไตร่ตรองให้ดี จักคิดออกได้เอง อย่างที่ครูบอกไว้ มันคือคราเคราะห์ใหญ่ที่ถูกลิขิตไว้แล้ว ครูเพียงบอกใบ้เท่านั้น”
อนุชิตฤๅษีตอบ

ไอดาราพยักหน้าอย่างหนักใจ นึกไม่ออกว่าจะเกิดเรื่องใดกับเมืองรามจนวนลามมาถึงลโวทัยปุระ

“เจ้าใคร่ถามอะไรจากครูฤๅไม่”

นางกลอกตาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ตอบออกไป “มีมีเจ้าข้า คำทำนายทั้งหมดนี้ ข้าจำได้แม่นยำ เพียงหนักใจเรื่องของพ่อราเมศวรแลภัยร้ายที่จักเกิดแก่เมืองรามแลลโวทัยปุระเท่านั้นเจ้าข้า”

“เจ้าต้องไปตีความเอาเอง หากตีความสำเร็จ เจ้าอาจหาทางออกเรื่องของบุตรชายเจ้าได้ แต่เรื่องเมืองรามนั้น แม้จักตีความได้ก็ยากที่จักผ่อนหนักเป็นเบา เมืองรามมีอาจหลีกเลี่ยงชะตาดี แลเจ้าก็ต้องเตรียมตัวให้ดีสำหรับลโวทัยปุระ”

“เจ้าข้า เพียงนี้นับเป็นพระคุณล้นเหลือ ขอบพระคุณเจ้าครุฑนักเจ้าข้า”

“เยี่ยงนั้น เจ้าก็กลับเถิด ครูเหนื่อยแล้ว ใครพักผ่อน”

“เจ้าข้า” ไอดาราดอปรับอย่างไม่สงสัยก่อนจะก้มลงกราบมหาครูฤๅษีทั้งห้า แล้วจึงค่อยลุกจากไป

“ท่าที่สง่างดงามทรงศักดิ์สมกับที่จักเป็นแม่เมืองแห่งอาณาจักรใหญ่ในภายหน้ายิ่งนัก มิเสียทีที่ครูภาสุแลณูสู่อบรมสั่งสอนนางมา” ศุกรวันตฤๅษีผู้สอนวิชานิติศาสตร์และยุทศาสตร์ อาจารย์ของไอดาราอีกคน ออกปากชมเมื่อไอดาราคล้อยหลังไป

ฤๅษีทุกตนล้วนพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดนี้

“อนุชิต ไยมึงจึงมิบอกไอดาราถึงคำทำนายอีกเรื่องของงั่วอินทร์ ภูพังแล้วมันสอดดคล้องกับคำทำนายของเจ้าราเมศวรโดยแท้” ภัทรชฎิลฤๅษีผู้สอนวิชามายาศาสตร์และคฤตวิทยาถามด้วยน้ำเสียงกังวล

“กูเองก็เพิ่งแจ้งชัดเมื่อได้ทำนายชะตาของเจ้าราเมศวร แต่เหตุการณ์นั้นยังอีกไกลนัก อิกยี่สิบเจ็ดปีข้างหน้านับจากนี้จึงจักเกิดขึ้น ไอดารารู้ไปเพลานี้ก็มิเกิดประโยชน์ใดแลยังทำให้นางกังวลโดยใช้เหตุ ทั้งตัวกูเองก็หวังให้มีเหตุการณ์อะไรสักอย่างเกิดขึ้น จนทำให้คำทำนายของกูแปรเปลี่ยนไปในทางที่ดีกว่านี้ แต่หากกูใกล้จักสิ้นอายุขัย แล้วยังมีมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นอย่างทีกูหวัง ถึงเพลานั้น กูจักเขียนคำทำนายนี้แล้วส่งสารลับให้นางก่อนที่กูจักลาโลกนี้ไป” อนุชิตฤๅษีบอก

ฤๅษีที่เหลือถอนหายใจ เพราะบัดนี้พวกท่านทั้งหลายต่างอายุเก่าสืบทันกันแล้ว พวกท่านเพียงหวังจะได้เห็นและไปเยือนราชธานีของอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ที่จะถูกสถาปนาขึ้นก่อนที่พวกท่านจะจากโลกนี้ไป

“หากเดือนเสียแต่เพลานี้ แม่จ๊กทำให้นางกังวล แต่อย่างน้อยนางก็ยังรู้ตัวล่วงหน้า จ๊กได้ระมัดระวังได้” สุพรหมฤๅษีเอ่ยแย้ง

“กูเห็นด้วยกับสุพรหมหนา อนุชิต มึงเตือนนางเสียก่อนย่อมจ๊กดีกว่า” ภัทรชฎิลฤๅษีสนับสนุน

“กูก็เห็นด้วยกับสุพรหมแลภัทรชฎิล” ศุกรวันตฤๅษีเอ่ยขึ้นอีกคน

“ครุภาสุ มึงเห็นเอียงไร” อนุชิตฤๅษีหันมาถามผู้เป็นหัวหน้าฤๅษี

ครุภาสุทเวะฤๅษีนั่งนิ่งไตร่ตรอง ครู่ใหญ่จึงเอ่ยออกมา “เดือนนางก็ดี แต่กูก็เห็นด้วยกับมึงว่าเรื่องนั้นยังอีกนานหนักหนา บอกไปเพลานี้ จ๊กกลายเป็นพวกเราตีตนไปก่อนไข้ แลยังอาจทำให้ไอดารามองจั่วอินทร์มิติ เพราะในคำทำนายนั้น บอกชัดว่าเมืองรามเป็นของจั่วอินทร์แลจ๊กเป็นของเขาแลเชื้อเครือเขาไปอีกนานนัก กว่าจ๊กมีเชื้อราชวงศ์อื่นเข้าแทนที่”

“ก็เพราะเอียงนี้ กูจึงมิได้บอกคำทำนายนี้ให้ไอดารารู้” อนุชิตฤๅษีบอกด้วยน้ำเสียงหนักใจ

ทุกคนนั่งนิ่งอย่างหนักใจ ครู่ใหญ่ครุภาสุทเวะฤๅษีค่อยเอ่ยขึ้น

“กุศิดได้วิธีหนึ่ง...อนุชิต มิ่งจงเขียนคำทำนายนั้นแลผนึกครั้งไว้ให้แน่นหนา
ในกล่องไม้จันทร์ จากนั้นส่งคำทำนายนั้นให้นาง แลกำชับนางว่า ‘นางจัก
เปิดคำทำนายนี้ออกอ่านได้ก็ต่อเมื่อถึงคราจำเป็นจริงๆ เท่านั้น หากเปิดออก
อ่านก่อน จักกลายเป็นวิบัติแก่ตัวนาง’ เอียงนี้ คำทำนายนี้ก็จักอยู่กับนางไป
จนกว่าจักถึงกาลเหมาะสมควรที่นางจักเปิดออก”

อนุชิตฤๅษีพยักหน้าอย่างเห็นด้วยกับวิธีการนี้

“แลหากนางเปิดเข้าไปเล่า” สุพรหมฤๅษีถามอย่างกังวล

